

Aflevering 24: Mavo De Pelgrim 1967–1990 (deel 2): Sweet memories

In 1990 viel het doek voor de Pelgrim als zelfstandige mavo. De fusie met het Maaslandcollege was een feit. De kleine school werd onderdeel van een groot/groter geheel. Met pijn in het hart, maar wetende dat een fusie onontkoombaar was, namen de docenten afscheid van “hun” school. Een school met hechte onderlinge relaties, met een mentaliteit van “dat doen we wel samen” en met eigen tradities.

In deze aflevering van Een geschiedenis van de school in fragmenten komen oud-Pelgrimmers aan het woord. Door hun zoete herinneringen krijgen ook wij een beeld van de eigen identiteit van hun Pelgrim.

*Geert Arts
Augustus 2020*

Nostalgie en realisme: Ab Vermeulen over De Pelgrim

Die fusie in 1990: dat was wat.

Oorspronkelijk stuitten de plannen op fel verzet onder het merendeel van de docenten van het Maaslandcollege. Uiteindelijk zijn ze gezwicht voor de argumenten van de schoolleiding en van enkele collega's. Tot op dat moment hadden ze geen vermoeden van de bulk aan creativiteit die ze op een presenteerblaadje werd aangeboden. Schaamte naderhand. Excuses aanvaard.

Van 1975 tot 1990 was ik leraar aan de Pelgrim mavo. Een school strak geleid door Wil Messink die het als zijn eigendom beschouwde. Hij legde ooit het hele onderwijs lam toen een welgemikte sneeuwbal de letter P boven de ingang naar beneden kegelde. Over betrokkenheid gesproken.

Die betrokkenheid, die een bruisende veelheid aan buitenschoolse initiatieven opleverde.

Biologielessen om zes uur op zaterdagmorgen (“Dauwtrappen”), eigen plaatopname voor de Sahel (“Enkel reisje”), toneel, cabaret, boekenbeurs, schoolkrant (“Pelgrimage”, “Switch”), schoolkampen, culturele dagen.

Een bijzondere herinnering bewaar ik aan “Godspell”. De Passion avant la lettre Rockmusical van Stephen Swartz. In 1971 voor het eerst op Broadway, daarna op podia in de hele wereld.

En in de Scheppingskerk in Oss.

En in Wamel (mijn dorp) En in Heesch. En in Beneden Leeuwen.

Het kwam zo: Paul de Vries. Hij was het die het plan opvatte om de musical door onze leerlingen op de planken te brengen en daarbij de regie op zich te nemen. Onze voorhippe tendensen in de religie zeer vatbare bebaarde collega Wil van Ede van de Pals meldde zich onmiddellijk voor de rol van Petrus.

Nu leidde ik al een jaar of tien in mijn dorp een uit de kluiten gewassen jongerenkoor met een zevenkoppig combo. In de internationale hitlijsten dook het nummer "Day bij day" uit Godspell op. Konden we goed gebruiken. Lekker rocknummer. De interesse was gewekt, ook wat de totale productie betreft.

We vonden elkaar snel: een productie met onze leerlingen als acteurs en mijn koor en combo voor de muziek. De choreografie kwam in professionele handen van oudleerling Claudia.

De impact van het geheel hadden we in de verste verte niet kunnen voorzien.

"Godspell" werd in 1978, 1979 en in 1982 opgevoerd. Steeds waren de kerken tot in de nok toe gevuld. Vanaf de eerste noot werd het publiek ingepakt.

Superstar Wil opende met zijn stentorstem van achteruit de kerk "Prepare ye the way of the lord." Dansers en acteurs rukten samen met hem op richting koor en orkest op het altaar.

Daar ontrolde zich steevast een met emoties omgeven spektakel rond het lijdensverhaal. Voor elke leerling-acteur stond de afloop bij voorbaat vast. Maar steeds opnieuw waren er tranen en troostrijke omhelzingen als de Christusfiguur levenloos van het kruis werd gehaald.

Mijn eigen dochter in het publiek werd op slag verliefd op de ter dood veroordeelde hoofdrolspeler Michiel.

Ik dacht en denk dat het geheel weinig met religie te maken had. Maar het was van grote waarde voor de onderlinge binding. Het was een explosie van creativiteit. De school presenteerde zich op een bijzondere manier. We hebben er enorm plezier aan beleefd.

Ab Vermeulen
Docent Frans

Meest beroemde Pelgrimmer...

Jarenlang haalden wij bij het schoolvoetbaltoernooi van Oss de beker binnen.

Niet zo moeilijk, met zo'n talent als Ruud van Nistelrooy. Op een gegeven ogenblik zie ik hem op de Duitse televisie. Je verwacht dan, dat je nou eens resultaat ziet van al die Duitse lessen, maar wat denk je?

Begint hij in het Engels te kletsen!

Laten wij het positief bekijken: de complimenten zijn voor Theo Toonen, mijn collega Engels.

Leo Bijmans
Docent Duits

Voetbalteam leerlingen.

Boven, 5^e van links Ruud van Nistelrooy

Docentenvoetbalteam De Pelgrim

Herinneringen aan de Pelgrim Joke Wolters

In 1971 “emigreerde” ik met mijn man vanuit Leiden, waar wij gestudeerd hadden, naar Oss. Mijn baan op het Marnixgymnasium in Rotterdam moest ik opgeven, evenals de kontakten met mijn studievrienden. Na 5 jaar, waarin wij een dochter en een zoon kregen en ik M.O.A Nederlands gehaald had om toch iets uitdagends te doen te hebben, kreeg ik opeens een telefoontje. Of ik de zieke leraar Frans wilde vervangen. Laaiend enthousiast stapte ik het gebouw van de Pelgrim Mavo binnen, waar de directeur mijn enthousiasme enigszins temperde: het zou toch wel wat anders worden dan ik gewend was. Maar ik bleef enthousiast en begon in januari 1976 met deze uitdaging.

Ik herinner mij de eerste maanden nog goed: de leraren keken de kat uit de boom. Ik kwam tenslotte uit de randstad, was doctorandus en had op een gymnasium les gegeven zoals de directeur had gezegd. Direct open contact was er niet, maar dat veranderde toen ik tijdens een rapportvergadering zei: “jongens, ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik kan geen orde houden in 2c “. Het werd stil...tot iemand zei: “ daar hebben wij ook moeite mee, hoor” . De ijslaag voelde ik letterlijk weg zakken en vanaf toen werd ik volledig geaccepteerd !

Het les geven was een uitdaging want Frans leren aan Mavo leerlingen moet je op een heel andere manier aanpakken dan bij gymnasiasten. Ik bedacht allemaal “ lichamelijke” manieren om de volgorde van de zinsonderdelen uit te leggen en te verduidelijken waarom het nou j’emploi met een i is en nous employons met een y was. Heel leuk!! Elk jaar was ik klasselerares en nodigde de leerlingen bij ons thuis aan de Mozartlaan uit. Dan deden we iets creatiefs in de tuin of binnen, aten en dronken en leerden elkaar op een andere manier kennen. Het viel mij op hoe ontzettend netjes de leerlingen alles uit eigen beweging gingen opruimen, hoe praktisch ze waren. Een prachtige, extra ervaring. In de 10 jaar dat ik op de Pelgrim zat, kwam er een vacature Frans op het TBL voorbij. Ik besloot op de Pelgrim te blijven en dat bewijst wel hoe ik het er naar mijn zin had.

En de leraren... Ik denk met een big smile terug aan de spirituele Marij van Gennip, de bonkige Arnold Voskens met het kleine hartje, de back to earth Wim van der Pas, de praktische, crea Bea Betsie Strooper. Met mijn lieve collega Ab Vermeulen heb ik nog steeds contact: twee keer per jaar lunchen we samen en nemen het leven door. Ook Bert Wijnen zie ik nog en natuurlijk Richard Westra die met mij naar het TBL moest toen het aantal leerlingen afnam. Het was een lekker, gekruid, creatief stelletje dat prima geleid werd door Willie Messink en Ton van der Boom.

Ton heeft mijn leven trouwens een extra wending gegeven: ik haatte zang maar toen ik hem hoorde zingen tijdens een recital in de Hille kreeg ik “het bericht” : jij moet

Geschiedenis van de school in fragmenten

gaan zingen, dat is goed voor de mens. Op 47 jarige leeftijd begon ik met zanglessen, niet wetende dat ik in 2003, op 63 jarige leeftijd eindexamen klassiek solozang zou doen!

Toen ik de Pelgrim moest verlaten omdat er te weinig leerlingen Frans kozen, deed dat pijn. Ik werd op het TBL geplaatst en ging daar Nederlands geven. Gelukkig was en is dat ook een school waar veel aandacht is voor cultuur. Ook daar heb ik met plezier les gegeven, maar de Pelgrim zit op een wel heel warm plekje in mijn hart!!

Joke Wolters